

AZ ÉN SZOBÁM

Furcsa kis szoba ez, ahol én most lakom,
Minden járó-kelő benéz az ablakon.
Szűk lakásom' látva mintha szánakozna:
Két lépés a széle, négy lépés a hossza.
Van benne egy asztal, nyoszolya, egy nádszék –
Már több el se férne, ha többet kívánnék.
Lakjanak kastélyban, akik többre vágynak,
Untig elég ez egy magyar poétának.

Szobájukban le s fel sétálgatnak mások,
Mi túrés-tagadás, biz' én nem sétálok.
Kurta nagyon az út: alig lépek egypárt,
Visszafordulhatok azon módon mindjárt.
Gondolatimban ha el vagyok merülve:
Csinálom a verset fekve avagy ülve.
Én csak ülök, fekszem, míg mások sétálnak,
No de így is jó egy magyar poétának.

Ha betéved hozzám egy-két jó barátom:
Szegény hajlékomban én szívesen látom.
Leültetem őket az alacsony ágyra,
Eltöltjük az időt csendesen pipázva.
Festjük a jövőt aranyos színekben,
Úgy kicifrázzuk, hogy a piktor se szebben.
De leszakad sokszor deszkája az ágyának –
Se baj! így is jó egy magyar poétának.

Nagy barátja vagyok hálószővő póknak,
Akad is szép számmal, zegbe-zugba lógnak.
Úgy elnézem, mikor a prédára lesnek,
Mikor a kis legyek hálójukba esnek.
Tudja jól az asszony, aki tisztogat rám:
Ezt a mulatságot hogy sokért nem adnám.
Békét is hagy szobám minden kis zugának,
Így illik ez, így egy magyar poétának.

Szenes és fás bolt van ép a szomszédomban,
Fázom azért mégis a téli napokban.
S ha meleg ölelést váltok a múzsával:
Zörögnek a szénnel, kopognak a fával.
Néha egy rakás fa megindul magától:
Múzsám ijedtében elszalad világul,
Itt hagy a faképnél... de csak eljön másnap,
Tarka élte van egy magyar poétának.

Szobám alatt pince. Hát ez jó is lenne,
Én uram, teremtőm, csak bor volna benne!
Mikor a gégémet a szomjúság mardossa:
Le-lebandukolnék egy pohár karcosra.
Cimbora, italt ott minek keresgélnél?
Nincsen ottan egyéb patkánynál, egérnél!
S padláson a macskák hangversenyt csinálnak –
Nagy mulatság ez egy magyar poétának.

Furcsa kis szoba ez, ahol mostan lakom,
Dudaszó hallik be ajtón és ablakon.
Dudaszóra kelek, dudaszóra fekszem,
Táncol bele szívem, táncol bele lelkem.
Ki szomorú, ki víg, ki vastag, ki vékony,
Be a repedésen, be a hasadékon.
Gyönyörűségemre a szelek dudálnak –
Jó dolga is van egy magyar poétának!

Dalra dalt így költök szép dudaszó mellett,
Szél koma danája ábrándokba renget.
Kétszáz verset írtam ebben a szobában,
Vajon írtam volna fényes palotában?
A viláért innen máshova nem mennék,
Ide köt már engem sok, sok édes emlék.
Lakjanak kastélyban, akik fényre vágynak,
Eleg ez a lyuk egy magyar poétának.

In: *Szegedi Napló*, 1886. december 5. (278. sz.)